

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 października 2017r.

Powódka K. W. (1) pozwem z dnia (...). wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. tytułem zadośćuczynienia po śmierci ojca kwoty 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu (...)(...) w miejscowości K. doszło do wypadku komunikacyjnego, którego sprawcą był kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) G. A., który naruszył zasady ruchu drogowego w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa znajdującemu się na tym przejściu M. W. powodując u niego wielonarządowy uraz wskutek potrącenia tj. złamanie kości podstawy czaszki z zastępowym krwotokiem śródczaszkowym i stłuczenie mózgu, złamanie prawostronne żeber z rozerwaniem opłucnych płuca prawego i krwotokiem do jamy opłucnej prawej, skutkujące zgonem poszkodowanego.

W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany na podstawie ugody zawartej w dniu (...). z przedstawicielką ustawową powoda K. W. (2) uznał roszczenie co do zasady wypłacając łącznie kwotę 45.000 zł tytułem jednorazowego odszkodowania z tytułu pogorszenia się sytuacji życiowej członków rodziny, w tym powoda oraz z tytułu kosztów pogrzebu. Na podstawie § 2 ugody poszkodowani zrzekli się dochodzenia wszelkich roszczeń z tytułu niniejszej szkody na przyszłość. Zdaniem powoda ugoda zawarta została z naruszeniem art. 58 § 1 kc w zw. z art. 101 § 3 krio podnosząc, iż zrzeczenie się przez przedstawiciela ustawowego roszczenia odszkodowawczego, w tym zadośćuczynienia przysługującego małoletniemu stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu i wymaga zezwolenia sądu opiekuńczego, którego brak skutkuje bezwzględną nieważnością takiej czynności.

W dalszej części uzasadnienia pozwu powód podał, że był bardzo związany z ojcem M. W.. Dla powoda ojciec był najważniejszym człowiekiem i wzorem do naśladowania. Powód był najmłodszym z rodzeństwa i był uważany za „oczko w głowie” ojca, który poświęcał mu najwięcej czasu. Powód spędzał czas głównie z ojcem podczas m.in. wspólnej pasji jaką było wędkowanie czy grzybobranie. Powód z całej rodziny miał najlepsze relacje z ojcem, do niego zwracał się o porady. Matka powoda w ogóle nie zajmowała się jego wychowaniem i nie interesowała się synem.

Powodowi na zawsze pozostanie w pamięci dzień tragicznej śmierci ojca. Powód widział ciało ojca leżące na miejscu zdarzenia - wypadek miał miejsce niedaleko domu.

Matka powoda po śmierci M. W. jeszcze bardziej nadużywała alkoholu i zaniedbywała wychowanie dzieci. Powodowi groziło trafienie do domu dziecka. Dzięki pomocy ciotki H. B. nie trafił do placówki tylko zamieszkał z nią. Powód załamał się psychicznie i pogubił. Czuł się bardzo samotny, był zły na cały świat, rozdrażniony. Kolejnym trudnym wydarzeniem w życiu powoda był pożar jego rodzinnego domu, w którym znajdowały się wszystkie pamiątki po ojcu. Jedyną rzeczą jaka pozostała powodowi po zmarłym rodzicu jest nóż zrobiony z poroża jelenia. Powód podał, że nigdy nie pogodzi się ze śmiercią ojca i nigdy nie wybaczy osobie, która do tego doprowadziła, a przy tym spowodowała rozłam w jego rodzinie. Jako podstawę prawną roszczenia powód powołał art. 448 kc w zw. z art. 23 kc i art. 24 kc.

W odpowiedzi na pozew z dnia (...). pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany zarzucił, iż na etapie postępowania likwidacyjnego zawarł z poszkodowanym reprezentowanym przez matka (...) w dniu (...)ugodę, na mocy której strony ustaliły. Iż pozwany wypłaci kwot 45.000 zł za doznaną krzywdę. Z kolei

poszkodowany oświadczył, że kwota ta stanowi zaspokojenie wszelkich roszczeń wynikających z w/w szkody oraz, że nie będzie w przyszłości wnosił żadnych dodatkowych roszczeń z tytułu przedmiotowego zdarzenia.

Ponadto pozwany zarzucił, że powód nie wykazał, aby pomiędzy nim a ojcem istniały szczególne więzi emocjonalne uzasadniające przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc. Wskazał, że M. W. zmarł (...) lat temu, a zatem cierpienie i tęsknota jaka powstała po śmierci ojca na dzień dzisiejsze są znacznie mniejsze. Pozwany przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Dodatkowo pozwany podniósł, iż domaganie się odsetek ustawowych od dnia poprzedzającego dzień wydania wyroku przez sąd nie znajduje uzasadnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) w K. na drodze E 40 G. A. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa znajdującemu się na tym przejściu M. W., którego potrącił powodując u niego złamanie kości podstawy czaszki z następowym krwotokiem śródczaszkowym i stłuczeniem mózgu, złamanie prawostronne żeber z rozerwaniem opłucnych płuca prawego i krwotokiem do jamy opłucnej prawej, skutkujących zgonem poszkodowanego. G. A. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie (...) został uznany winnym popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 kk i skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 4 lat.

dowód: wyrok SR w Rzeszowie z (...)k.90, odpis skrócony aktu zgonu M. W. k.9

Zmarły M. W. był ojcem powoda. W chwili wypadku miał (...)lat, zaś powód (...) lat. Powód mieszkał wówczas z rodzicami i trójką starszego rodzeństwem, uczęszczał do szkoły podstawowej. Powoda z ojcem łączyła bardzo silna więź emocjonalna. Powód jako najmłodszy z dzieci był faworyzowany przez ojca. Bardzo często spędzali razem czas, ojciec był autorytetem dla syna. Na M. W. spoczywał obowiązek utrzymania rodziny, albowiem matka powoda miała problem alkoholowy i w zasadzie nie zajmowała się dziećmi. Zmarły pracował jako stolarz, wyjeżdżał do pracy za granicę.

Wypadek miał miejsce niedaleko domu rodzinnego powoda. Po uzyskaniu informacji o zdarzeniu powód udał się na miejsce, gdzie widział ciało ojca leżącego na drodze. Powód przeżył szok, nie chciał opuścić miejsca wypadku.

Po tragicznej śmierci M. W. u powoda występowało obniżenie nastroju, płacz, drażliwość, izolowanie się od otoczenia, poczucie krzywdy, żalu, utrata poczucia bezpieczeństwa. Doszło do załamania linii życiowej powoda, a jego stan psychiczny uległ znacznemu pogorszeniu. Powód nie był w stanie chodzić do szkoły, unikał kontaktów z innymi osobami. Rozwój emocjonalny powoda od tego czasu uległ zaburzeniu, ponieważ wraz ze śmiercią ojca stracił on możliwość wychowywania się we własnej pełnej rodzinie, a także stracił możliwość identyfikowania się z ojcem i kształtowania własnej męskiej tożsamości. Powikłaniem żałoby po utracie ojca była dla powoda niewydolność wychowawcza jego matki, która nadużywała alkoholu i nie była w stanie wspierać powoda w jego traumie ani zajmować się nim na co dzień. W efekcie tego powód trafił pod opiekę ciotki H. B. – siostry ojca. Wobec powoda zastosowano psychologiczne oddziaływanie terapeutyczne, które stanowiły dla niego istotne wsparcie emocjonalne i umożliwiły kontynuowanie nauki szkolnej. Utrata ojca była głównym czynnikiem traumatyzującym w życiu powoda, a zarazem zdarzeniem, które zapoczątkowało kolejne trudne okoliczności życiowe m.in. utratę kontaktu z rodziną generacyjną, w szczególności z rodzeństwem. Negatywne skutki śmierci ojca powoda w kontekście jego stanu emocjonalnego są trwałe i manifestują się zaburzeniami osobowościowymi, które utrudniają mu prawidłowe funkcjonowanie w rolach rodzinnych, osobistych i społecznych. U powoda obserwuje się utratę poczucia bezpieczeństwa w relacjach, niezdolność do bycia w stałym związku, konflikty rodzinne, niezdolność do planowania przyszłości, brak stałych celów i dążeń, impulsywność, tendencje do zachowań ryzykownych, popadanie w konflikty z normami społecznymi

oraz stałe napięcie psychiczne. Powód wymaga długoterminowego leczenia terapeutycznego. Obecnie odbywa terapię odwykową z powodu uzależnienia od alkoholu i narkotyków.

dowód: odpis skrócony aktu zgonu M. W. k.9, zeznania świadka H. B. k.53-53 oraz e-protokół 00:06:10 – 00:24:00, opinia biegłej psycholog R. S. k.63-64, zeznania powoda K. W. (1) k. 115-116 oraz e-protokół 00:01:48-00:15:01

W dniu (...). pomiędzy pozwanym a K. W. (2) działająca jako przedstawicielka ustawowa małoletnich dzieci, w tym powoda, zawarta została w postępowaniu likwidacyjnym ugoda, w której strony ustaliły wysokość jednorazowego odszkodowania z tytułu pogorszenia się sytuacji życiowej członków rodziny M. W. i z tytułu zwrotu kosztów pogrzebu na kwotę 45.000 zł. Ponadto w § 2 ugody poszkodowany oświadczył, że nie będzie ani obecnie ani w przyszłości podnosił żadnych roszczeń wobec ubezpieczyciela z tytułu szkody wynikłej wskutek zdarzenia z dnia (...). Ugoda zawarta została imieniem małoletniego powoda bez zezwolenia sądu opiekuńczego.

Aktualnie kwota wynikająca z w/w ugody odpowiada wartości 72.686,22 zł ustalonej w oparciu o wskaźniki inflacji, wzrostu wynagrodzeń oraz wzrostu emerytur i rent.

dowód: ugoda z dnia (...).k. 10, opinia biegłego księgowego A. W. k.81-83

Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu(...), pozwany nie dokonał wypłaty świadczenia.

dowód: akta szkody k.41

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał wiarę powołanym wyżej dowodom z dokumentów urzędowych, które zostały sporządzone w przepisanej formie, przez właściwe organy w ramach swych kompetencji. Podobnie Sąd ocenił dowody z dokumentów prywatnych jako nie budzące wątpliwości i których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd w pełni podzielił opinię biegłej sądowej z zakresu z zakresu psychologii R. S., która sporządzona została zgodnie z zasadami wiedzy, w sposób rzetelny i wyczerpujący. Biegła wydając opinię oparła się na bezpośrednim badaniu powoda. Należy podkreślić, iż opinia nie została podważona skutecznie przez żadną ze stron. Wprawdzie pozwany w piśmie z dnia (...). (k.74-75) złożył uwagi do opinii, niemniej jednak stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi wnioskami wynikającymi z opinii. Pozwany przy tym nie przedstawił Sądowi jakichkolwiek dowodów uzasadniających odmienną ocenę opinii psychologicznej. Opinia natomiast szczegółowo odpowiada na zlecenie Sądu, nie zawiera sprzeczności, a wnioski z niej płynące są logiczne i uzasadnione w świetle całokształtu okoliczności sprawy.

Podobnie Sąd ocenił opinię biegłego z zakresu księgowości A. W. (2), choć nie miała ona ostatecznie większego znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka H. B., które były rzeczowe i szczere Należy podkreślić, że świadek posiadała wiadomości istotne dla sprawy z własnych obserwacji i spostrzeżeń, a jako należąca do najbliższej rodziny powoda i pełniąca zarazem w przeszłości funkcję rodziny zastępczej dla K. W. (1) doskonale orientowała się w relacjach łączących powoda i zmarłego M. W.. Zeznania dają obraz relacji łączących powoda z ojcem, charakter kontaktów między nimi, a także obraz funkcjonowania powoda po śmierci ojca i związane z tym konsekwencje.

Podobnie Sąd ocenił zeznania powoda K. W. (1), które korelują z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył co następuje:

W sprawie poza sporem była odpowiedzialność pozwanego za wynik zaistniałego zdarzenia drogowego z dnia (...). w oparciu o art. 822 § 1 kc i art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013r., poz.392). Między stronami nie było również sporu co do samego przebiegu wypadku.

Kwestią sporną, którą Sąd musiał rozstrzygnąć uwzględniając żądania stron, była kwestia zasadności żądania przez powoda zadośćuczynienia i ewentualnej jego wysokości w kontekście wypłaconej już przez pozwanego kwoty 45.000 zł na mocy ugody zawartej w dniu (...) pomiędzy ubezpieczycielem a przedstawicielką ustawową małoletniego wówczas powoda oraz w kontekście złożonego przez matkę powoda oświadczenia o zrzeczeniu się dalszych roszczeń wobec ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 101 § 3 krio rodzice nie mogą bez zezwolenia sądu opiekuńczego dokonywać czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu ani wyrażać zgody na wykonywanie takich czynności przez dziecko

	<p>Czynności dyspozycyjne podejmowane przez rodziców w imieniu małoletniego dziecka, takie jak zawarcie ugody, o ile nie mają charakteru wyłącznie przysparzającego, a zatem mogą zagrażać majątkowym interesom dziecka, należą do kategorii czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu w rozumieniu art. 101 § 3 k.r.o.; zrzeczenie się roszczeń odszkodowawczych w imieniu małoletnich dzieci wobec osoby zobowiązanej do wynagrodzenia szkody należy do kategorii czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu majątku dziecka i jego dokonanie bez zezwolenia sądu opiekuńczego prowadzi do nieważności czynności (por. uchwała SN z 24.06.1961r. I Co 16/61, OSNC 1963/9/187, wyrok SA w Gdańsku z 20.05.2015r. V ACa 26/15, lex nr 1842294, wyrok SN z 5.02.1999r., III CKN 1202/98, lex nr 1213617, wyrok SA w Łodzi z 24.09.2014r., I ACa 425/14, lex nr 1544878).</p> <p>Tak więc mając na uwadze powyższe przedmiotowa ugoda w części dotyczącej zrzeczenia się przez przedstawicielkę ustawową imieniem małoletniego syna (...) wszelkich dalszych roszczeń wobec ubezpieczyciela, a będących skutkiem wypadku z dnia (...), jest nieważna wobec braku wymaganego zezwolenia sądu opiekuńczego.</p>
--	------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

Przechodząc do rozważań odnośnie zadośćuczynienia to podstawą prawną dochodzonego przez powódkę zadośćuczynienia stanowił art. 448 kc w związku z art 24 § 1 kc. Zdarzenie z jakim powód wiąże konieczność wypłaty zadośćuczynienia miało miejsce4(...) Mając na uwadze ugruntowane orzecznictwo sądów powszechnych w tym zakresie, uprawnienie do żądania zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc przysługuje najbliższym członkom rodziny osoby, której śmierć nastąpiła na skutek czynu niedozwolonego przed 3 sierpnia 2008 r ., czyli przed wejściem w życie art. 446 § 4 kc (por. uchwała SN z dnia 22 października 2010 III CZP 76/10).

Niewątpliwie przedmiotowy wypadek był deliktem zaistniałym przed wejściem w życie 446 § 4 kc, stąd podana przez powoda podstawa prawna żądania była prawidłowa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalilo się stanowisko, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc za doznaną krzywdę będącą następstwem naruszenia dobra osobistego w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie, czy też szczególnej więzi rodzinnej ze

zmarłym, której zerwanie powoduje ból, cierpienie psychiczne, poczucie krzywdy, osamotnienia. W takim przypadku zadośćuczynienie przyznawane jest za naruszenie dobra osobistego w postaci więzi emocjonalnej (uczucia bliskości) z osobą zmarłą.

Rozważając przesłanki warunkujące zasądzenie zadośćuczynienia, Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie powód wykazał, że jego dobro osobiste w postaci prawa do życia w pełnej rodzinie oraz zerwania więzi ze zmarłym ojcem zostało naruszone. Więzy łącząca powoda z ojcem była wyjątkowo silna. Przede wszystkim należy podkreślić, iż w dacie tragicznej śmierci ojca powód był dzieckiem liczącym zaledwie (...)lat. Postępowanie dowodowe wykazało, że śmierć ojca była dla powoda przeżyciem szczególnie traumatycznym, które spowodowało bądź przyczyniło się do dalszych negatywnych następstw w jego życiu. Doszło do załamania linii życiowej powoda, a jego stan psychiczny uległ znacznemu pogorszeniu. Rozwój emocjonalny powoda został zaburzony. Powikłaniem żałoby po utracie ojca była dla powoda niewydolność wychowawcza jego matki, która nadużywała alkoholu i nie była w stanie wspierać powoda w jego traumie ani zajmować się nim na co dzień. Powód w związku z zaistniałą sytuacją wymagał pomocy psychologicznej, która została mu udzielona. Negatywne skutki śmierci ojca powoda w kontekście jego stanu emocjonalnego są trwałe i manifestują się zaburzeniami osobowościowymi, które utrudniają mu prawidłowe funkcjonowanie w rolach rodzinnych, osobistych i społecznych. Wymaga on długoterminowego leczenia terapeutycznego.

O krzywdzie osób bliskich zmarłemu decyduje zasadniczo intensywność relacji, w których pozostawały one z nim w tym ostatnim w momencie jego śmierci.(por. wyrok SA w Białymstoku I ACa 431/15 Legalis), a relacje powoda ze zmarłym ojcem były bardzo silne. Śmierć ojca wywarła istotny i negatywny wpływ na poczucie bezpieczeństwa powoda. Śmierć osoby bliskiej zawsze jest zdarzeniem traumatycznym dla bliskich, niemniej jednak oczywistym jest, że śmierć rodzica dla małoletniego dziecka zawsze będzie doświadczeniem zdecydowanie trudniejszym do przeżycia i zrozumienia, aniżeli dla osoby dorosłej w pełni ukształtowanej. Ojciec powoda z kolei miał zaledwie (...) lat, a więc był człowiekiem młodym, którego wsparciem powód mógłby się cieszyć jeszcze z pewnością przez wiele lat, gdyby nie przedmiotowy wypadek. Postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, iż śmierć ojca spowodowała w przyszłym życiu i funkcjonowaniu powoda ogromne, negatywne konsekwencje, zdecydowanie odbiegające od typowych skutków tego rodzaju zdarzeń.

Zadośćuczynienie, według utrwalonych w tym zakresie poglądów judykatury, ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 lutego 2012 r., I ACa 84/12).

Za kwotę odpowiednią do doznanej krzywdy przez powoda Sąd uznał kwotę 100.000 zł. Niewątpliwie wyrażenie "odpowiednia suma", którą posłużył się ustawodawca w art. 448 kc pozostaje w związku z tym, że ze względu na istotę krzywdy nie da się jej wyliczyć w sposób ścisły, w przeciwieństwie do szkody rzeczowej. Niewymierny charakter przesłanek z art. 448 kc daje pewną sferę uznania przy orzekaniu, przede wszystkim dlatego, że w przypadku oceny zakresu szkody niemajątkowej nie sposób zastosować kryteriów, które są właściwe szacowaniu szkód rzeczowych. Wskazuje się na potrzebę wzięcia w tym wypadku pod uwagę również rodzaju dobra, które zostało naruszone, a także charakteru, stopnia nasilenia i czasu trwania ujemnych przeżyć spowodowanych naruszeniem (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 21 kwietnia 2016 r. I ACa 1121/15 Numer 1482651 Legalis).

Niewątpliwie krzywdę doznaną w wyniku śmierci osoby bliskiej bardzo trudno ocenić i wyrazić w formie pieniężnej. Każdy przypadek powinien być traktowany indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, przy czym ocena ta powinna opierać się na kryteriach obiektywnych, a nie na wyłącznie subiektywnych odczuciach pokrzywdzonego (uzasadnienie wyroku SN z 10 maja 2012 r. IV CSK 416/11).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż roszczenie dochodzone przez powoda jest w pełni adekwatne do doznanej krzywdy i na mocy powołanych przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.

Odnosząc się natomiast do zarzutu strony pozwanej, iż kwota 45.000 zł ustalona ugodą z dnia (...). wynosząca po waloryzacji 72.686,22 zł winna być zaliczona na poczet kwoty dochodzonej w pozwie, to zarzut ten należało uznać za bezzasadny. Kwota ta bowiem została przyznana tytułem odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej członków rodziny zmarłego oraz tytułem zwrotu kosztów pogrzebu, a nie tytułem zadośćuczynienia, które stanowi odrębne roszczenie.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. Stosownie do art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w ciągu trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zgodnie z kolei z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 16 lipca 2003r. (Dz.U. z 2013r., poz.392) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Biorąc pod uwagę termin zgłoszenia szkody żądanie odsetek od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia(...) należało uznać za uzasadnione. Tym bardziej, iż data ta zdecydowanie przekracza termin 30-dniowy wynikający z ustawy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

Powód został zwolniony z kosztów sądowych w całości (k.25), w związku z czym w punkcie III wyroku Sąd nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie na podstawie art. 83 ust.2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. 2016.623). tytułem brakującej części opłaty od pozwu (pозwany uiścił zaliczkę na wydatki wysokości 1.000 zł, z której pokryto koszty wynagrodzenia bywałych w łącznej wysokości 915,56 zł, natomiast pozostała kwota 84,44 zł została zaliczona na poczet opłaty sądowej wynoszącej 5.000 zł).

ZARZĄDZENIE

1) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron

2) kal. 2 tygodnie

26.10.2017r.